

men hvis den højtærede Minister mener, at det, som han udtalte nu, og som jeg er fuldstændig enig med ham i — i alt Fald paa de fleste Punkter — staar i Loven paa de paagældende Steder, tror jeg, at han tager fejl; navnlig Fortolkningen af § 5 c om Indgaaelse af Ægteffab i de Slægtskabsled, der ere forbudne paa det Sted, hvor Vielsen foretages, forekommer mig i Retning af Lovfortolkning at være meget dristig, men dette Punkt kan jo blive Genstand for nærmere Drøftelse. Naar man her indskrænker sig til, hvad den højtærede Minister sidst gjorde gældende, at danske Konsuler ikke maa sanktionere Ægteffaber, som ere i absolut Strid med vedkommende Lands Love, saa at vedkommende endog saa kunne paadrage sig Strafsansvar i det Land, hvor Ægteffabet er foretaget, og under hvis Herredømme paagældende staar, saa blive vi meget let enige. Det glæder mig at høre, at den højtærede Minister mener, at i de halvbarbariske Lande, hvor Europæere ikke staa under Landets Love, der behøver den danske Konsul saaledes ikke at tage Hensyn til de Led, som ere forbudne ifølge Landets Love. Naar vi først ere komne saa vidt, er der ingen Inkonsekvens i, at der ikke tages Hensyn til alle de andre Omstændigheder, som jeg tillod mig at nævne; men skulde der tages Hensyn til de kinesiske og siamesiske Love om forbudne Led, saa indser jeg ikke, hvorfor der ikke ogsaa skulde tages Hensyn til mange andre Forhold, der efter vedkommende Lands Love ere til Hinder for, at disse to Personer komme sammen i Ægteffab. — Hvorledes den højtærede Minister egentlig vil faa ind under § 5b, at Konsulen skal undersøge, om den danske Part har Tilladelsen til at indgaa nyt Ægteffab, det forstaar jeg ikke, thi der staar jo blot, at han skal paase, at: „Ingen af Parterne er bunden ved foregaaende Ægteffab“, og foreligger der Skilsmisseaakt, navnlig dansk Skilsmisseaakt, saa er Ægteffabet hævet. Hvis den højtærede Minister altsaa fordrer, at Konsulen for den danske Parts Vedkommende skal tage Hensyn til, om han har Tilladelsen til at indgaa nyt Ægteffab, er det en ny Betingelse, der utvivlsomt maa nævnes i Loven.

Den højtærede Ministers Fortolkning af § 7 er utvivlsomt heller ikke rigtig — undskyld, at jeg siger det. Der staar, at „Udenrigsministeriet kan overdrage Konsulen at dispensere fra den i § 5, Lit. a., omhandlede Aldersbetingelse for den danske Parts Vedkommende,“ og derefter siges det: „og fra de i § 5, Lit. c., omhandlede Paabud paa Grund af Slægtskab og Svogerffab“; men her staar der ikke, at det er for

den danske Parts Vedkommende, Udtrykkene ere ganske almindelige. Altsaa har jeg Ret, naar jeg siger, at som Bestemmelsen er affattet, gives derved danske Konsuler Ret til at dispensere fra de paa det Sted, hvor Vielsen foretages, gældende Love om forbudne Led; imidlertid i Realiteten er den højtærede Minister og jeg enige; det gælder blot om en Redaktionsændring, som vi nærmere kunne enes om. — Derimod vil det formodentlig være vanskeligt at blive enige om det, som jeg anser for Hovedpunktet i Sagen, nemlig om at det kan overlades Udenrigsministeriet at bestemme, hvilke danske Konsuler der skulle have den i Forslaget nævnte Myndighed. Ogsaa der var der imidlertid i hans Foredrag nogle Punkter, der glædede mig, idet den højtærede Minister netop fremhævede som de afgørende Kriterier det, som jeg før selv nævnte. Vi ere enige om, at i de Lande, hvor Europæere ikke staa under Landets Love, er det rimeligt, at de danske Konsuler faa den Myndighed, ja, det er vel endog saa en Nødvendighed. Det er altsaa med Hensyn til de Lande, hvor danske Undersaatter eller danske Borgere staa under det fremmede Lands Love, i de civiliserede Lande — det er der, Vanskelighederne komme frem. Det er der, vi skulde give visse Regler til Vejledning for Udenrigsministeriet, for saa vidt man ikke vil gaa saa vidt at bestemme, at enhver dansk Konsul skal have denne Myndighed. Der fremhævede den højtærede Minister netop det Punkt, som er det vigtigste, nemlig at man faar en bekvem og ligefrem Afgang for danske Undersaatter til i det fremmede Land og efter det fremmede Lands Love og Former at faa en Vielse — undskyld, at jeg bruger dette Ord — som kan blive Fundament for et gyldigt Ægteffab. Naar det er Hovedsagen for den højtærede Minister, synes jeg ikke, det er saa vanskeligt at fremhæve det i Loven paa en saadan Maade, at man der fik den fornødne Vejledning. Saa kunde man ogsaa blive enig om, at hvis f. Eks. Mexiko har indført borgerlig Vielse, saa er det et Land, hvor der ikke er Trang til at faa Konsularvielse, og hvor man saa ikke behøver at give Konsulen denne Myndighed.

Med det ærede 3dje Medlem for 7de Ares (Bjerre) tror jeg derimod, at jeg vanskeligere vil kunne blive enig. — Det ærede Medlem saa i § 9 et Attentat paa Folketirken eller paa Kirken og ansaa det naturligvis for sin Pligt straks at nedlægge Indsigelse derimod. Den højtærede Minister har allerede oplyst ham om, at der intet ondt er tilfaldet, og jeg er fuldstændig enig med den højtærede Minister i, at Ordene